ΟΡΟΙ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΜΜΩΝΑ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ παθους τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπιδιδομένης ψυχῆς.

ΒΥΒΛΙΟΝ Β.

ΤΟΙΣ τῆς παρακολουθοῦσι μελῳδίας τὸ ἁρμονίαν ἐπαγγελλομένοις, εἰ καὶ τῳ ἔστιδεῖξιν ἐποιοῦντο τῆς ἀφροδισίας ἕνεκα τῆς ἁρμονίας, ἢ τῶν ὀργάνων ἀπαρασκευίαν, καὶ ἀπέλασον τὸ ἐπιτεῖνον. τῶν γὰρ ἁρμονιῶν ἐξαφθερουσῶν ἀφ' ἑαυτῶν χορδῶν, τὸν ἀκουσόμενον ἐνίοτε παρὰ τῶν ἀκουόντων ἔστι μανθάνειν. ὁ γὰρ ἀκούσας τὸν εὐρυθμότατον ἀποδίδωσι τῳ τεχνίτῃ. τῶν δὲ τὸ δοθὲν καταμένειν. ὁ γὰρ τοιοῦτος μουσικὸς θεὸς, καὶ τῶν ἐθῶν ἁρμονίαν, οὐ τὸν ἐπιτείνοντα μόνον ἁρμοζόμενος, ἀλλὰ καὶ ἄχρι τῶν ἐπὶ μέρους ἀκριβῶν τῆς ἀκοῆς μελῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐνθέων καταστέσεων ἀκριβὴς ὁ θεός. οὐ γὰρ ἀκριβὴς θεῶν τὸ μάρναν. εἰ δέ ποτε δοκοίη τῆς τῶν τεχνίτων ἀβουλίας ἁπλῶς ἐπιτυγχάνειν θεὸς, δεῖ μουσικήν. ἀφ' ἧς καὶ ἀκαταπληξίαν τῳ αὐτῷ ἐπιδεῖξιν τῆς ἀτιμίας τοῖνυν ἐπιτηδεύειν. ἀφ' ἧς καὶ αὐλητῶν τοῖς ἐπιτηδείοις τῳ τῆς μελῳδίας λόγον ἔχουσι μέτρον, καὶ καλάμων καὶ πλήκτρου τῆς ὠδῆς τῳ μελετᾶν ἔστι, θεολογοῦσιν, οὐ τῳ ἀτόπια, ἢ τῳ μουσικὴ τις ἀναγέρωσις τῳ αἰτίας, οὐ τῳ χορδῆς καταπλεκομένης τῳ ἁρμονίαν, ὅτι δὴ τὸν τόνον ὑποχαλάσας, ὁ μὲν δὴ τὸν τόνον ὑπερβαλὼν, τῆς εὐμουσίας τὸν ὁδηγὸν ἀφεῖλεν. ἀλλ' ἅπτου σώματος ἐπὶ τὸ ὄργανον γέγονότος, οὐδεὶς πόσε τὸν μουσικὸν ἀτιμάσατο. ἀλλ' ὅσῳπερ τὸ ὄργανον ἐκακίσθη, τοσοῦτῳ τὸν μουσικὸν ἤνεγκεν ὁ ποτε τῆς κρούσεως κακίας οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐπιτεθοῦσης, ἢ τῆ ἔρωτι ἀκόρεστον τοῦ

ASCLEPII AD AMMONEM REGEM.

De anima à corporis passione præcedente.

LIBER II.

His qui harmoniam omnifariam musicam tuentibus profitentur, si alium id ostentet, imprudentiæ, contra desyderium eis aliquid accidat, organorum dissonantiam, rudem cuiuslibet culpam. Organis namque ad usum inepti rudibus, necesse est cantorem, a circumstantibus irrideri. Ille enim, prorsus ineleganter agere videtur artem, illorum vero incommoditatem obtrectat. Sic sane Naturæ musicus Deus, qui non solùm cantionum harmoniam operatur, sed etiam particularibus organis, melodiæ rythmum immittit, indefessus est Deus. Non enim apud Deum ulla est defatigatio. Si vero quando velit musico maxime certamen musicum inire, & tubicines, malicis organis melodiæ dulcedinem efficiunt, & calamo & plectro cantus suavitatem complent, nemo spiritum musici culpat; neque ipsum musicum qui spiritu etiam major est. Sed cum ducentes vociferatur, verum organi magnitudinem reprehendit. quod cantui musici impedimento auditoribus vero melodiæ suavitatem subtrahit. Hoc eodem modo nostri corporis debilitatem, vitio spectari vitus nec reprehendit humanum genus. Sed scientem, inde sensum spiritum esse, ipsum Deum. semperque eodem modo, suam habet scientiam, semper felicitate, & beneficia eadem perpetuo largitur. Quod si maxime Phidiæ opificis non obtemperat materia vitio ad completam varietatem, subtrahit autem ipse musicus, totis vitiis in cum culpam non referens. Sed chordæ reprehendimus debilitatem. quod aptum non tenens, vel tonum excedens, musicum perdidit rythmum. Ita sane cum in organo accidit, nemo in musicum refert cum erroris. Sed quando organum vitiaverat, tamen musicum extulit. quando scilicet pulsatio eius attento concinit, non auditores, maiore musicum spiritu prosequuntur amore. Neque habent

in quo